ه کله

خو راپيبنه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

په مخ ترتيب کوونکي : سمسور حبيبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښیږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې دیوال وي. زه زموږ د بهیرونو او زموږ د بنداړونو بازمحمد عابد یادوم. څو ځلې مې ورته ویلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه دربانديِ دریدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بیا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپینو کوترو په وینو یې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وایي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې "چا " ایښی دی.موږ نه پوهیږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز یې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بیا یې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو یې د خپل خیال منګولې سرې کړ ي دي. د عابد یا په بل عبارت زموږ د بنداړونو او بهیرونو د باز دا ظلم دومره نازنین دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږیږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسیزې غمیزې نه یې ډېر دردونه اخیستي او د ژوند شېبې یې پرې شاعرانه کړي دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز یو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځیرونو لاندې شهید شوی دی او د بل ورور یوه پښه یې د روسانو په ماین غوځه شوې ده. دا غمیزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزلیزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پیښې د تنکي زلمیتوب په تنکیو شیبو کې لیدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو یې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کیږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندریز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه یې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندریز بارونه ولویږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپین سړی نه دی، بس یو موټی لونګ دی چې د غزل د سړنۍ بالغې پر سینه له زنګیدو سره جوړیږي. سترګې یې د باز غوندې ښکلي دي. کله کله یې سترګې سرې سرې ردې هم پیدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وایي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــوده د میـــنې پــــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مـــاره ګرځي
لړمې د مینې پـــه هـــوده کې واخله
روح مې په بین دې لــکه مــــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــه بـــین غږوي
د سینې دښتې تــه مې مــــاره راځي
د روح بین غږومه چیـــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. "له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پريږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپیلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
مور ډېر څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژيدۍ، ځپلي خلک یو خو د غره غوندې د روند انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارسولـــــی دی.
ستا د راتـــلــو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ يـــم لـکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې يم
د يتيـمانـــــو خو اختر وي غلی

لکه مخکې چې مو وويل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له يوې ورځې نه بلې ته پسې غزليز کيږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنداړونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکڅونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورين او غزليز پسرلي " استاد محمد صديق پسرلي " د هنر تر سيوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.

سيوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د وږمو د بهـــــير غـــړی يم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار یې لکه پرخه نه ځـــاييږم
دا رنګينه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د يوې شاعرۍ او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شين کيدو او غوړيدو هيله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ يې په غوړيدو دي، خو ويريږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غــورځيدو نه يم
و مې کــــــره شين بـــه شمه زړی يم
مينه غواړم، زړه غواړم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيـــــمګړی يم

د باز په شخصيت کې مينه، ښکلا پرستي، عاطفه او صميميت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړيږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځينې پيښې لري چې موږ په بار بار اوريدلي دي او بيا يې هم په اديدو نه مړيږو. د ماشومتوب يوه عاطفي کيسه يې د دې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصيت او د ده په اوسنيو او راتلونکو شعرونو کې به يې عاطفي اغيز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته يې د دې له پاره ښيښنه يي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې يې تار پرې نه شي. ګوډي پران يې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهين په شان حملې کولې، په چل چل يې ښيښنه يي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښيښنه يي تار يې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د يوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپريوته او د باز په پښو کې ولويده. بازد توتکيو په باب ډېرې کيسې اوريدلې وې، چې دا فقيره مرغۍ ده. د دې مرګ لويه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښيښنه يي تار غوټه يې له لاسه ولويده او ګوډي پران لکه د وزر ماتې مرغه ورو ورو رالويده او اخر په يوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنيو لاسونو کې راواخيسته. نور ملګري ماشومان يې هم دهغې په وير کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګينې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټې قبر يې ورته جوړ کړ او ماښام کې يې حلوا پسې وايسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او دا سې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې رواني دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژيدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قيامت کوي چې دا عاطفې، مينې او تراژيدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.
د پسرلي په وخت کې له کليو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې ليږدي، نو کله چې د بانډو ميلې ته نيژدې شي، پيغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسيو په څېر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې ميلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونګړې او څيرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چينو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خيال پيغلوټې نجونې يې په غزليزو ګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او ميله کې ورته دمه ځای وګوري.
د شيبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز بايد د ښايست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې بايد د هغې شوبلې د زنځيرونو انځور وي چې زموږ شيبې او آرمانونه يې شهيدان کړي دي.

د شهـــــيدو ګلغـــــوټيو جنازې وي
زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعريت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځايه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه ليرې پيچلتيا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پيچومی نه لري چې د لوستونکو او اوريدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې يې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې يې هم ډېر ځله له پنځو بيتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت يې د هغه نه سترې کيدونکي مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او يا کله کله د باز د غوټې په څير تيز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په يوه غوټه ښکار کوي.
د باز په غزلونو کې د غميو په څير تراشلي او ځليدونکي مسرې ډېرې پيدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې يې ښکلې او د لوړ شعريت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعريت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپريوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ويل شوي شعرونه موږ ته تل په ويره ويره اوروي. غزلونه يې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، ليکوالو او کره کتونکو ملګرو هر يو نورالحبيب نثار، مصطفی سالک او حنيف خليل د ډېرغوڅ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تيشو له تيرو څوکو تيريږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کيږي. د باز غزل زموږ د بهيرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله يې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.

د باز په غزلونو کې يو بل ټکي ته هم اشاره بايد وشي چې هغه د سندريز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسيقۍ کې يو په دوه کيدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ويلې
راځه کينه دمه شه زوروره چــــيرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پيغمبره چيرتـــه ځې؟

د باز له شعر نه زيات شعريت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کيلي نه و خلاص کړی چې صوفيانه او رندانه شعرونه به يې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به يې ډيوې بلولې ، اوږدې شپې به يې په الله هو رونولې او د خپل پير په صوفيانه کړۍ کې له ټولو مريدانو کشر مريد و. په غزليز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځينې شوزنده او له درده ډک شعرونه به يې د سپيدې، خپلواکۍ او ځينو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح يې سندريزه زلزله ور وسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو يې روح د سترې زرکې په څير د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ويرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.

"ميلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شميرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ویرنې دې نیم بیتي د ده د یاد او احساس پر دښته د وطن یو نیم میلون شهیدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهید ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به یې د اوښکو مهر ولګیده او د یوې سلګۍ سره به ترینه ټول لکه په غشو لګیدلي کبلي وتښتیدل. "بس د لمدو ختو لړې او به دارو وي"
د شعر د ښاپیرۍ د جادو د شین ښکي طوطي له مښوکې یې کیلي راواخیسته او د خپل زړه کولپ یې پرې خلاص کړ. د نقشبندیه پیر په ځای یې د شعر له پیره نه لاس نیوی وکړ:

تعبیر یې د سندرو د مغان له پیره غواړم
بیګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای یې په خپل زړه کې د شعر ډیوې ولګولې:

دا چې زه یې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یو شپې وصال د چا و؟
زما ختې تمنا د میخانې د جام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟
د خستۍ په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه، وایه نور مجال د چا و؟

د باز په غزلیزه شاعرۍ باندې "د نکریزو پاڼه" نوم ایښودل شوی دی. د نکریزو پاڼه په خپل ظاهري شین والي کې د ښایست باطني سره هم لري. د نکریزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجیبې ښکلاوې وریادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او یا پر نکریزو ټکور شوي لاسونه. د نکریزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکریزو پاڼه پاڼه په درغنې میده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکریزو د پاڼو په څیر د حالاتو او کیفیاتو په درغنې میده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنیاد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزلیزه او ښکلې مانۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژیړي ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شرر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي په سر منګی

له پښو نه سره پورې وا خلي خوشبويي د جونو
کلاله خرنګ دې جوړ کړی په هنر منګی

غوږ يې د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بې خبر منګی

په ډکيدو کې چې ختې حتې په خندا وخنديږي
مظاهره کړي د وصال په مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کوې ته لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مات کړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمســـــون د ليونو پسې ځي
ترې نظر مې ستا د چم کـــــږو کوڅــــو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لـــوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپـــيلنــــو پــسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصــــــال و فـراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستـــــا لـــــه مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غـــــوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خــــوشبــــو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعــقـــــوب دا اخيستو پسې ځي

دا قـــافله د ژوند عابـــد ه مخ په وړاندې درومي
خــــــومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نظر پــریــوزي
د ښکلو قدر مې پـــه سر پریوزي

ارمان مې داسې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیــدنـــه لمر پریوزي
ستا د وصال د یــوې شپې په بدل
داغ مې د هجر پـــه ځیګر پریوزي
د انتظار په للـــمو للــمو د ښتو
تور مې اوبه شي له بصـــر پریوزي
ته چې د کانې زړه سیـــنه کې لرې
زمـــــا د آه بـــــه څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لـــــکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هســــې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چـــې ستوری د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیـــږي
جوړ سلسله د هـــــر ستم ورانیـــږي

په دغه بر کلي کې ځنـــــګه شور دی
ملګرو بیا د چـــــا حــــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دې پـــــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مـــې قدم ورانیږي

عابده داســـــې ښـــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غيرت او ننګ جــذبه لا د پښتون شته
څو يې تن کې لا يــوه قطره د خـــون شته

که ماضي په زنده ګۍ چړې ســرې کــړي
اميدونه مستقبل ته د ژونـــدون شـــته

د ظلمت تياری که شته دی لا خــو شپه ده
پسې وار هم د روښـــانـه سباوون شته

که فلک رابـــاندې خپلې چارې وکړې
راتــه زيری د زمـــا د اوښـــتون شته

که د وخت څپيړو مـــوږ ســره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پـيوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـــابـــد سره د يون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فــــاصـــلـــولـــړی د میني له نظر تیـــریږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تیـــریږي

د لاشعور نه يې شعور تـــه کـــډه کړې ده نــــن
جانان زما د سينې دښت کې پـــه سفر تیـــریـږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګـــودر ښکـــلـــووم
ډېرې پېغلوټې په دې لار هر مازيـــګر تیـــریـږي

د زړه جونګړه ورانـــوي پـــه يو نظر د جـــمـــال
زما قاتل زما په سيمه بـــې خطـــر تیـــریـږي

د سباوون زيري د لمر بانډه موسکي موسکي کړي
د سپيدې څرک چې د افق په سم او غـــر تيريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه یې سره لمبه کړم، آتشي جـــمـــال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یوې شپې وصـــال د چـا و؟

زنـګیدمه، تـا ویـدمه د پریـشانه زلـفو تال کـې
اوس چې خاورو کې لغړیږم، ها رنګینه خیال د چاو؟

زمـــا ختـــې تـــمـــنا د میکـــدې د جـام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګـــرانه
د عابد خودي په تن وه وایه نور مـــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څـــوکـــو وزانـــــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمـــانــــونــو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــــګي

ډک د تخیـــــل د رنګینــــیو فـطـــرتـــي غـــزل
پریږده چې جانان ته د بـــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګـــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کوره ونه رسي
د يار ښکلا دې د کمال تر کوره ونه رسي

چې پرې زما د اميدونو ستوري ونه بريښي
د رخسار خط دې د هلال تر کوره ونه رسي

چې بوږنيدلي احساسات مې نيمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جلال تر کوره ونه رسي

چې دې منگی ما سره لوبو کې مات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کوره ونه رسي

ملگرو بڼ کې به گلونه د غزل وکري
د عابد خيال که د زوال تر کوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بـــــــوربناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تـــــوان نـــــه لاره

جذبه د مینوشۍ لا خوره نــــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې څاره

ستا غم ته یې د زړه کورکې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــــالـــــه

((هر څو که د هجران ځیني وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې دغــــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تــو بــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـــانځـــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) *
بیا ساقي ورته تیار کړل د کـــوثـــرو ډک جامونه

طلایي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایـــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفـر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کـــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لـــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـــه

* پورتنی نیم بیتی د حمزه بابا (رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــــاړه غــــړې
لکه وي چې ټول جهان غـــــاړه غــــړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانـــدي
اوښکې، ويني او چشمان غـــــاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تيريـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـــاړه غـــړې

هغه هم راته يـــادیـــــږي د زړه ســـره
چې به سيـــل ته وو روان غــــــاړه غړې

دې ته هم مې د اميد سترګې په لار دي
بيا عابد شي او جـــانـــان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خــــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خــــور شي

چې په ښکلو کو مې نظر خـــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لــــــیــــدلی
خیر یادوو خو راته شر خـــور شي

باګرامه* ستا په سندریـــزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پیښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د ميني مې هر دم د زړه لـــه بـــــام پريوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی مې له سوري جام پريوځي

د محبت د ازموينې دې دســــتور تــــه گـــوره
چې درنې هيلي مې ستا پښو ته له ناکام پـــريـوځي

تياري خو ښې دي د رڼا ترينه اميد کيدای شــــي
پر سپين رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پريـــوځي

داسې محفل کې به مينا په گډيدو نه راځـــــي؟!
چې د ساقي د سترگو ست په خاص و عام پريوځي

تقسيم د ميوو دی چې کيږي د آدم پـــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پـــريـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ریز مریز یم، د ژوندون په ګـــرانه لاره
لکه غرږوي چا ته شوی، د جنون په ګـــرانـــــه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښـــکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هیلي ســـرابـــي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګـــرانـــه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بـــــې ســـــالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په ګــــــرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد ، چې پښتو سره مــــو کړی
که مشکل وي هم یې پالو ، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پسرلیه لرا و بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ په غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تارونو التفات د مینې
ټوله فضا شي سندریزه د نظر په سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اسرې ملګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غیږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مینې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانیستې نه وې
لا مې کتلي درته نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لویه لاره کې ستا لار څارله
د ژوند بیړۍ دې راته کړه سمندر دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لا د الستـه په سجدو ومه د نور کعبې ته
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخیل په رنګینو کې مې غزل غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هنر دې راکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګې ستا له نظره لــــوګـــی
لکه چې پرخه شي لــــه لمــــره لوګی

نن خو دا تنده مـــاتــــومه ســـاقي
توبه مې شه ستا له ســاغــــره لوګی

د جانان غم په ښــادۍ نــه ورکـــوم
دې عاشورا نه شه اخـــــتره لـــوګی

د کوم شپونکي کوډ لې اور اخيستی؟
هلته چې وخـــتو لـــــه غـــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي او سيــده
عابده ځان کړه له خيـــــبره لــوګـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پـــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آیینه کې خــــــپل تصویر وګورم
احساس مې وبوږني پر ذهن مې رڼـــــا خـــــوره شي

ذرې ذرې پـــــلـــــو شـــــــې مستې مستې وځلیږي
چې د سحر په افق سترګه د سبـــــا خـــــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندریـــــــــزه ښـــــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په یو نظر کتو یې هسې بې هو شې خــــــوره کـــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غـلی ښکاري
ما ته زما د مینې خـــلی ښــــکاري

قدم قدم یې ښکلو مـــــه خـــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئــــین یــم
ساده چې وګورې لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانــان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـــد کوي
تنده خمار خـــوند کــــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــــم
ګل سره خار خـــونـــد کوي

تل په اضطراب کــــــې وي
زړه ناکرار خـــونـــد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التـــفـــــات نه زار
ګوره نګار خـــونـــد کوي

تا وي ژوند به وبـــایـــلې
ما وي قیمار خوند کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخیل چې مې انـځور نــــه شــي
ها دې زما د سترګو تـــور نــــه شي

چې تقدس په لیمو پــــــور نــه شي
مئینه مینه خو پــــه زور نــــــه شـــي

چې مې مزل ستا تر منــــزلـــه رسي
زما قدم دې په بل لـــــور نـه شـــي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځـــې
په کنډوالو کې آرام نور نــــــه شـــي

چیرته چې زړونو کې الفت او سیرې
هلته کې ژوند په شر و شور نــه شي

عابده څه چې ترینه کــډه وکـــــړو
په دې وطن کې کلی کور نــــه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمکه
بانه مې لګي د ځيګر پــــه ځمکه

چې مې سبا آرمان په دار ځــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پــه ځمکه

اوښکو ثمر به ترينه څــــه واخـلمه
تاسې خو کړی د غــــم کــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميــــنه لـري
چې راته خوب راځي اکثــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــمر په ځمکه

هغه چې تل يـــې تخـــيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې دا سې په ځيګر وي غـــلی
لکه ليمو کې چې نـــــظر وي غــــلی

ستا د راتلو په انتــــظار انتــــظار
دا سې ولاړ يم لکه غــــر وي غـــلی

خود به منګی دا ستا پـــه سر ماتوي
چې ليونی دې پـــه ګـورد وي غـلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د يتيــمانـــوخـــو اختــر وي غلی

زما په غم دا سې جـــانـــان وي غلی
لکه د بر په غم چې لـــــر وي غـلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصویر مې له نظر نــــه ځي
جانانه ستا یاد مې د ځړیکو له پرهره نــــه ځـــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم لیـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځیګره نــــه ځي

د ګل په غیږه کې او سیږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مینه ازلي ده چې لـــه لمره نــــه ځي

موږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لا د وخــــت لـــه ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتیږي، نه د پیغلو جونو منګي
اوس هــغــه شــور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نـــــظر اخـــــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــــمر اخـلم

د ديدن خوند په مازيـــګر اخـــلم
د هجر داغ دې په ځيـــګر اخـــلم

مست ليونی دې په کوڅه درغلم
ستا د در کاڼي به پــه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـيرينه مـينه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــيده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترينه اثـــــر اخـــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نـــور وریږي
که تجلی د کـــوه طــور وریــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ، څه په سرور وریږي

د تاک په ونه یې ستا نوم لیکلی
چې د لیمو نه دې انګور وریــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وينو سره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې څو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لويه ګناه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا د غرو سرونه مې په وينو سره دي
زه هم قاتل يم او مقتول يمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې وليکم غـــزل جـــانـــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وريځو کې سپوږمـــۍ چې پټېټانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مينې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووايم
چې رانه غواړي په يوه لـحظه خو ځـــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه يـم
ما مې په زړه داسې کـرلی لکه ګـل جـــانـــان

د ښکليو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې يې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هینداره مې هغه ماتوي
د ځان تصویر څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره یو ځای مه راځه
چې مې د هر عمر توبه ماتوي

د دیدن تندې دومره واخیستمه
چې مې په شین سهار روژه ماتوي

د ښکلیو یاد د غلچکیو په څیر
په سپینه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو ستړوو لارو
په کوم حسین پړاو دمه ماتوي؟

مستان یې څښي د مستۍ زور ښیي
د شیخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تــــلـــه وتــی
بس تغزل مې له غـــزلــــــه وتــی

د ژوند منزل ته بلا لار پـــــرتــــه ده
د روح کاروان مې لـــــه مــــزله وتی

په کومه لاره بــــه دې لاره خـــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنــــګیــنیو پسې
د زړه بلــبل مـــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شــــوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شـــوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کیـــــــنول
پوه شو مه باداره چې اوبه دې راتـــــه خــــړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په نـــــاپـــــاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریـــــمنــــــه پـــوروړې شوې

موږ د سباوون زیري ته ټول وجود غــــوږونـــه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لــــــړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ مـــــــوږ تــه راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کړې په زور
سترګې مې برندې پاتې شوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لښته وکرله
لاس په دعا لکه دهقان یم د باران په تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لورې
شیبه شیبه مې انتظار ده د یزدان په تمه

د نهیلو د جرس کړنګ شي د منزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لو یه لار کې د ثاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده ګي مې ښکلي ډېره په هنر خوري
ليوني يې د ركـــــاڼي زما سر خوري

په رخسار يې لكـــــه پـــرخه نه ځاييږم
دا رنګينه حادثه مې لــــكه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې څنګه ليونى شو
د وصال په شپه غمونـه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمــــونـــــو وخوړ
څه چې پاتې دى هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کـــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوي چې د مستــــــانـــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبــــه نـــه یم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کـــې دی

ځنګه به نن د بوسې سوال وکــــړمـــه
پرونی پور دې لا په سترګو کــــې دی

د دیدن تنده مې نـــن نــــــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام يم مازيګر خــو نه يم
د پيغلو جونو مست ګودر خو نه يم

چې بې له تا مې سترګې نه غړيږي
ستا په ککيو کې نظر خو نـــه يم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نـــه يم

بې ارادې مې چې بانه رپـــيږي
د چا په لاره کې سفر خو نـــه يم

څه له ټوټکې او تاويزونه کوې
زه د پيريانو څه اثر خو نـــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ویــــښ شــــه
د مینې خوب شه په نظر کې ویـــښ شـــه

چې د رڼا د قافلې جـــــرس شــــــــي
د سپیده دم په خیر سحر کې ویـــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپیلۍ غــــروي
د اسې په نیمه شپه په غر کې ویــــښ شه

د ګلرخانو چې نظـــــــــر مـــــاتــوي
د سپیلنې په خیر شرر کې ویـــــښ شه

چې د عمل پــــــــه ډګـــــر وځلیږي
پښتون زلمی شه په سنګر کې ویښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا ياد کې دم په دم ښوېږي
پر وچه ځمکه مــــې قـــدم ښوېږي

د رقيب نوم مې چې غزل کې راشي
خدايږو له ګوتو مې قلم ښـــوېږي

نور به کچکول ورځنې نه جوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښــويـــږي

ښايي د درد به حوصله نه لـــري
چې له زخمونو مې مرهم ښوېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمــــــه
ځومره اسان په هوا لار تــــــړمــــه

لړ مې د مينې په هوده کې واخـــله
روح مې په بين دې لکه مار تـــړمه

نه دې راځې خو د راتلو پـــــه تمه
غوټې په زړه د انـــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زيارتــو شي پوره
زه به دسمال په هـــــر مينار تړمه

له زخمي اوښکو نه اميل جوړوم
پــــه جنتي غــــاړه زنــــار تړمه

عـــابــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پــــــه ســـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصویر په هــــــره لاره گــرځي
پسې زمــــا د زړه هيــــنداره گــرځي

شپـــه کې د خیال په تړون ستا په لټون
راسره ستوري تـــر سهار گـــــرځـــي

هوده د میني پرې اثـــــر نـــه کـــوي
د سینې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړګي وټـــکـــوي؟
لکه زما څوک بیقراره گـــــرځـــي؟

د کوم حسین نوم یې پر ډډ لـــيـکلی
کاروان * چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملګری پیرمحمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستــــــړی ستــــــړی یم
مینې کې دې هسې اوبــــــــو وړی یــم
مه مې غورځوه د غـــــــورځیـــــدو نه یم
ومې کره شـــــــین به شــــــــمه زړی یم
مینه غوارم. زړه غوارم له ښکلـــــیـــو نه
سوال یمه لا هغـــــــسې نیمــــــګړی یم
مه ویریږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نــــــه لــــــرم، مار نه یمه، پړی یم
مـــــا باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مــــــې د ژونــــدون پر اوږو مړی یم
سیوری مې پر ســـر د پسرلي* ګرځي
شکر د وږمو د بـــــهیــــــر غــــړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی او افغان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تـــــوده ځمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښــوره ځـــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګـــــــي مـــــه ږده
یبلې پښې ځوک کله ږدي په سره ځمکه

پریږده چې دا وچې شونډې کیــــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

ځنګه به یې کړ ښیرازه کـــــــیږي نه !
موږه او به کړې په خـــولـه ځـــــمکه

تا ته به خوږه نشه د میـــــــنې شـــــم
بنګ یمه پخیږیم په ترخه ځـــــمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وايسته سحر ويـــــريـږم
چې له مغرب راخيژي لمر ويــريـږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګـــــورې
له شوخو سترګو نه اکثر ويــريـږم

پام چې د نه راتلو يې و نه وايــــې !
ريباره زه له دې خبر ويــــريـــږم

لکه شبنم د ګل په پـــاڼـــه پـاڼـه
زه د تودوخې له اثـــر ويــريـږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چيړئ
چيرته ناسور نه شي پرهر ويريـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانـــــه زنـده ګـــي ده
په مينه مينه وګوره جانانه زنــــــده ګـــي ده

چې تا مينه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنـــــده ګــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جــانـــانـه راوريــږه
په دښته د ګلونو له بارانـــــه زنــــده ګي ده

حسين پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د يار په کلي شه کاروان زنــــده ګــي ده

لمر غيږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــيږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاځي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاځي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــاځي
د زورور ډول ته کمزوري ناځـــــي

د جانان یاد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاځي

دتخیل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځیر چې د ور ښوري ناځي

د مینې باد په مازیـــــګر راوله
په مازیګر د چنار سیوري ناځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د زړه پر للمه به مې وټـــــوکیـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تـــــیروم

له پرښتو سره مــــې کـــړې وعـــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تـــیروم

د ښار لوګوکې مې ساه تنګه شـــــوله
یمه روان کلي کې شـــــپـــه تـــــیروم

چې تخیل مې د غزل رنګـــــــین شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تیروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندې مرمه خو روژه ساتمه
په خم کې لامبمه توبه ساتمه

یو لاس کې توره بل کې نیسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ساتمه

په زړه کې لولم سیپارې د مینې
په تاخ کې بنده خلاصه ساتمه

چیرته په غم باندې هم نه شخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ساتمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګنډمه
د نظر څار به ستا د کلي په لار وګنډمه

چې زمانه پرې ګواهي زموږ د مینې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وګنډمه

څومره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي یو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګنډمه

سل کاله کیږي یو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لر او بر د غرونو پرهار وګنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و سامان راوړي
تخيل ته مې سندرې جانان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونه يوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کې نغښتې
چې مهار د غزلونو کاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خبر يې؟
چې تور زړي در ته ګوري ايمان راوړي

د شهيدو ګلغوټيو جنازې وي
زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظــــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څو مره ښه نازونه شو یـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربــــــل شومه

یا د کلي خلکو واورئ مړ مـــې کړئ
مینه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې میلمه که د اجل شـــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما زیګر نه لري ګودر نــــــه لري
زموږه کلی خو اخـــــتر نــــه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخـــلو
چې ما ښامونه یې سحر نــــه لري

پر ځای د سرې یې بارود خــوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرګی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ بـاور نه لري

جانانه کله خو راپیـــــښـه وکړه
زما د زړه جونګړه ور نــــــه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح یوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرګسي ګیسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې یو صنم دیره کیـــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتـــــله

غبار د تصور له آیینې مې چـــې صفـــا شو
د باد په څیر زما په لور هـــغه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مینې زمزمـــه وه چې راتله

تعبیر یې د سندرو د مغان لـــه پیره غواړم
بیګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنګله نه ورتـــــه لاره راځــــي
هره بلا مو چې تــــــر ښـــــاره راځـــي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخــــمــــونـــه
ښکلي له څه رنګين بــــــهاره راځــــي

لکه چې خپل همزاد مې ومـــــونـــدلو
چې ورک تصوير ته مې هینداره راځي

د روح سرود مې ورته بين غـــــږوي
د سينې دښتې ته مې ماره راځـــــي

د زړه له شوره لا وتـلی نـــــه يــــــم
د مينې غږ له دې بــــــازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مــــــړه کیــږي
لړ یې لاس ونیسئ ډیوه رپي رڼا مـــــړه کیـــــږي

هوا ګیر زړه مې داسې ولي د نظر پـــه ګـــاټـــو
لکه ویشتلې مرغۍ څرخي په هـــوا مـــــړه کیږي

راته یو چا له میکدې نه د تــــوبـــــې وویـــل
ما ویل نه، نه رنګینه غوندې ګـــناه مـــړه کیــږي

له خاورو پورته شه ملالې پیغلې چـــیغــــه وکړه
میوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کیږي

خدایه د کومې ګناه غچ دې رانه دلــــته اخــلې؟
لا مې آمین په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کـــیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــر نيـــــسم
لکه د وريځو غيږ کې لمـــر نيـــسم

دې ماښامونو راته هيڅ را نـــه کړل
د ښکليو لار په سپين سحر نيـــسم

بيګا مې ټوله شپه منـــتر ويـــلې
څوک په هوده کې د نـــظر نيـــسم

چا رانه زړه لکه د غـــل وړی دی
ښکليو کې ګورم څوک اوتر نيسم

چې صحيفې ورته د ميـــنې راځي
ځم چيرته داسې پيغـــمبر نيسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بين غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې لاره لټوم

د باد په څير چې ښکته پورته ګرځم لالهانده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لټوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريڅو کې راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځېږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګريوان ته داسې اچوي نظر لاســـــونـه
لکه د وريځو لمن وخيري د لمر لاســـــونـه

زه به يې هم د امتيانو صف کې ودريــــــږم
که مې پر سر تير کړي د مينې پيغمبر لاسونه

خدايه د نور باران شيـــبه شيـــبه راووروه
بدرنګې شپې پر مرۍ اينبي د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نـــه لګيږي
ته چې ښيرو ته غځوې هر مازيـــګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وينو د غچ زيـري کيږي
د هر دريم سړي په وينو سره اکـــثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لیمو نه چې بهر شولې نظره چیرته ځې؟
له غرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځې؟

څه رخه دې مئینو سره کیږي او که څنګه
ماښام ته چې نیږدې شوې مازیګره چیرته ځې؟

د زړه پر للمه دښته مې یو څوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مروره چیرته ځې؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چیرته ځې؟

د ښر د سوداګرو قافلې بازار ته راغلې
لړوار وکړه د امن پیغمبره چیرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلې کــــرښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندې کــــرښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــا
کاږي چې پر ځمکه ليونې کـــــرښــې

زړه کې زما لارې تـــــيروي ګـلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغې کرښــې

پاڼه مې د ژوند پخپله تـــــوره کړه
هسې وايم دا دې ازلې کـــــــرښــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم په هره ورځ
پوښتنه خو د ګل کوي شبنم په هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم په هره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورته ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم په هره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکلیو اننګوته مــــــې نظر غـــــځـــــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــــوبــــه ګټلې
د مینې پیغمبر د چا پـــــه ســــــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئین په قتل پسې وتې ده لـــــه کــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــجر غـــځـــوي لاس

د چا د ګریوان تار تار یې په ګوتو کې نیـــــولــی
دا شوخې شیوه ګرې خو اکثر غـــځـــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وایي چې اختر کې مرور غــــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو څوک خو مې یو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدایه په مئین زړه مې پـــــرهـــار راواړوه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
یو څو خو پرې د مینې په مـــــدار راواړوه

ساقي د میکدې نه دې نن تش لاســونه نه ځم
په لپو لپو ستــــرګـــو کې خمار راواړوه

هینداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصویر پرې د کوم ښکلې پـرې وار راواړوه

چې غرږ د ستار نه خیژي د څـــو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانـګه د چـــنار راواړوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دې د زلفو په رخـــــسار وزنـــــگوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هـــــار وزنــــــگوه

يو څو رانـــه جــامــونـــه د نظر وتښتول
بنگي آشنا په بنگو مې خــمـــــار وزنـــگوه

د وړانگو په مهار کې د رڼا کاروانه راشــــه
حسين سهار د کــلـي پـــه چنار وزنـــگوه

جانانه هنگامه د ميني ورځ په ورځ سړيـــږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنــــگوه

موسکا دې سندريزه کړه د ذوق پرښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ســـتار وزنـــگوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلې شه، له خپل ښايست نه ښکلې شه
نن خو د غماز د سترګو خـــــلې شـــــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغـــــــواړم
دی راته غوسه شي وايي، غـــــلی شه!

ما د خپل بهير ســــــره ملګری کـــړه
وخته! لږ خو ماته پــــــښه نيولی شه

زړکې يې لمنو تــــــه راغـــــلي دي
بازه د وطن غرونو کـــــې غـــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښاره وځي
د لیونو په ورکه لاره وځي

نغمې د مینې له ستار وځي
که د درد څړیکه له پرهاره وځي
دلته د مینې لیوني او سیږي
دلته هر ستوری له مداره وځي
له چا نه ښکلی جانان مخ اړوي؟
که د پاړو له هودې ماره وځي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هینداره وځي

موږه د مینې دنیا هم ولیده
د کار سړي په کې له کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یادیږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به گرځیدم، گرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چاله ویرې
لکه د پاڼې رپیدم، رپیدم
چې یېلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د گلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیگر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
گرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې گیر یم
چې مې په گرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیـــــینه کـــې کــتل
راته کیسې د ماشومتـــــوب یادیـدې

زه به په چیغو چیغو کـورتـــه راغــلم
مورجانې زه به ستا و لـــــور ته راغلم

زما به سترګې وې لـــــه خـــاورډکې
هم به مې سر و له ګردونـــــو نـــه ډک

تا به ناري کړې چې قــربـــان دې شمه
بیا دې له چا پره شـــــوخـــي کړې ده

تا به د خپل پـــــوړنـــي پیڅکي باندې
زما لـــــه ستــرګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول ګردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپـــورې تــــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راومیـــــــنځلو
زما به سترګې تکې سرې ښکارېدې

تا به مې سترګې راته تورې کــــړلې

* * *

خو نن چې بیا زما په سترګو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنګیده، زنګیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښوییږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زویه لوګې دې شمه ودې ګرځم
نوره د سرو سترګو دا لوبه پرېږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــوږ د خــــوارو کلی وي چې
ګلونـــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمــــانـــــه لکه چې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غور ځنګ نه کوي

* * *

وخت به موږ ته څنـــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي وي خو لــــه ورایــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــانـــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي تـــــه رانـــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــفـــه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالې نـــه لـــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغــــمــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کــــې اوسو
دلته کې موږه ساه په بيه اخلو ژوند تــــيروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نــه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قـــند تـــيروو

* * *

څنګه ژر مې د آرمان قاتـــل جـــوړيـــږي
محتسبه لا مـــې هـــغـــسې ځـــوانـي ده
د ښار مشره ستا د امـــن ښــاريـــه کــې
هر څه ګران دي د ســـرونـــو ارزانـــي ده

* * *

پر سپين رخـــــسار چـــې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چـــې مـــاښـــام ولـــګي
د تن رګونه مې مـــوســـکي موسکي شي
غږ چې په غـــوږ زما د جـــام ولـــګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبيعت کې نظاره شي راتـــه وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خـصلت غوره کړ
مینه پښتنه يې تاتره شي راته وخـــانـدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تـــــريـــــخ نـــظر کې مې لا
د امیدونو څه خـــــوا ږه پـــــــا تـــــې دي
وخته رفتار کــــــــې دي کـــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پـــــــا تـــــــې دي

لو

دی

د

لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدایزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې داسې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه د لته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول وو ایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار" بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بیل کړای شي.

خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او د برخلیک یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزي خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.

زما پر اند د غسې خوندورو ځانګړنه د غزل لیکنې په همدې اوسمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د څو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم را رسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب د اسې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارایې لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د یوه ځانګړي هنري موقعیت استازیتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسوولیت له همدغه ځای څخه پیل کیږي، دریمه چاره له قافیې او ردیف سره د ټول بیت ښکلی پیوند دی. دا پیوند هم هنري ظرافت ته اړتیا لري. له دې وروسته د فني تلازماتو رغونه پیلیږي، چې د شعر قافیوینوښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نیول دي. د ښاغلي عابد دا بیلګې په مرسته راغواړو:

ځنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرینو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تیارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسویلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښیار ښکلي په لټه پسې
یو لیونی له میکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ایمان یې وایه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو، چې ټول شعري کلمات یې داسې یو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسیرن او ښکاره عواطف ارایه کوي، چې له ټولو سره شریک دي. د همداسې شریکو عواطفو موندل او بیا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلې او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لږو شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلې چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ویې زغمي او په وجود کې یې په احساس بدله شي، بیا نو دغه احساس په خورا طبیعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شریک شي ، شاعرانه صمیمیت هم له همدې صداقت څخه سرچینه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زیږونې به یې خورا صمیمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې یو صمیمي شاعر دی. د عابد غزلې مو ډېرې یادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بریالیتوب نښې راڅرګندې کړي "وروستۍ ټپه" یو ښکلی تصویري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثیل کې بریالی دی او په ډېره ځیرنه هېل هر شعري انځور بشپړ اراییه کوي. ژبه یې هم خوږه ده د "هائیکو" ګانو په هکله څه نه وایم ویلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه یم، خو څلورومه هائیکو:
اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې....
د یوې ښکلې ګناه ظریف او سمبولیک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهیر" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مینې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر څخه په شعر د شعر د لوستلو هیله شوې ده، ځنې دا سې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.

د عابد په غزلو کې یوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمیر شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکیبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ویلای شو، چې هره مقطع بیل خوند او بیل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پیښه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پیدا کوي دا حو بیلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه
یا
سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتوم
او یا هم دا
بیله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښایستو کي شان کوتره شي
یا
زرکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " یې په هوا نیولې لار لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وينو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بيلا بيلو هنري موقعيتونو کې ځای ټاکي. له ځينو ټاکليو اشياوو سره شاعر ذهنی اړيکي له همداسې بيلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بيخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په اوسمهالي بهير کې ښاغلی باز محمد عابد د غزليزې شاعری ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صميميت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې داسې يو ښايسته ترکيب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږي مزي په سندرو راولي. زه خو وايم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخيله باز همداسې د هنر پر ښايستو کوترو مين لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهيو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور ليوال

د سلواغې ۱۶ مه ۱۳۷۸

پيښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښنګه چې ښکلي له وعدې نه وځـــــي
داسې مې زړه له ارادې نــــــه وځي

لمر د زرینو وړانــــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تــــياري نــــه وځي

ورسره ستا د نامه تـــــوري ځغلي
هراسويلي مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښــــکلي په لټه پسې
يو لـــــيونـــى له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايـــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځـي

پيښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کـــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کـــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میـــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پـه نـــم ګل کړمه

بیا مې په يو ښکــــــــلي نظر پريوتو
بیا ځکه خبرې پـــــه غـــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــاړې ووتو
اور به د رقیب پــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تــــه د زړکو میرې وويل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نــــــه شي
د زړه پرهر به مې راټــــول نـــه شي

چیرته یو نیم وي په کې سر ووهــــي
د بیابان هر بوټی غاټول نـــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پریوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مینه مې څه حد نه لــــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولـــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کـــــوي
چې د ښکلوکو پر سینه لونګ خبرې کــــــوي

اوس به د چا د خیال تصویر په کې ذرې ذرې شي
د زړه هینداري ته مې څوک د جنــګ خبرې کوي

یارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمایلې د راوړو ملنګ خـــــــــبرې کوي

د ژوند تیارو کې و تنګ شوی د رڼا لـــــیونی
د ډیوې څنګ ته یو شهید پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نرۍ شي غریو مې ونیسي له حاله وځم
چیرته مین چې د بنګړو د شرنګ خبرې کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینو سترګو تاب زمـــــا خـــوښیږي
دا د بزم انقلاب زمـــــا خـــوښـــیږي

چې تنها کې مې د زړه نغـــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښیږي

ستا یوه یوه خبره یو حـــــدیـــــث شي
ستا د سرو شونډو کتـــاب زما خوښیږي

چې د مینې د یادونو هـــــدیـــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښـــــیږي

ژونده تاکې د جانان له میـــــنې پرته
په ایمان کې دې بل باب زما خوښیږي

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه راواخله، ورته ستوري په ګـــډا کړه
مرورې دي سندرې، لږ يې توري را پـــــخـــــــلا کړه

په نظر راباندې وڅښه، د ښکـــــــــلا د مۍ جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــــته، د ارمـــــــان زړي کرمه
د باران په شان وريږه، چيرته شــــــنه مـــې تمنا کړه

تخيل کې جوړومه، ستا د ميـــــنې د ښکـــــــلا بُت
بُتکده د خيال حرم کړه، لږ خو ما د ځـــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست يې "بازه" وزرونـــــه دې خواره کړه
د کوترو سيل تيريږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

داسې ښکاريږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ډله رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه داسې په چل او په هنر بدليږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خوني ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مـــــاتـــــوم

د سترگو جنگ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځــــــه
یو څو تنهاکې د ځیگر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــــږي
په فرهادي تیشه به سر مـــــاتوم

سپیني کوترې درنه تنگې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو پــــه انتــــظار لــــيوني
راشه که يې ګورې د ديـــــدار لــــيوني

ستا د پاکې مينې اناالــــحق وايي په چيغو
جګ سرونه وګوره پـــــه دار لــــيوني

څوک دي خانقاه کې بلوي ډيـــوې د زړونو
څوک ناست ميکده کې وي خُـــمار ليوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکــــلو نظارې کوي
ګډ چې شي د صدر په بازار لــــيونـــي

زرکې وزر ماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز" يې په هوا نيولې لار لــــيونـــي

پيښور، صدر ۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــحالـــي يوه زره نه لري
په ځمکه سيوری پــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چــــاره نــــه لري

موږه د داسې بد نصيـــبه قبـــيلې وګړي
زموږه مړي ګډ ښخيږي هــــديـــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيــــږي
زموږ جومات يې شهيد کړی مناره نه لـــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغـــلره شـــــي
زړه ته چې راکوزه شي ســـندره شـــي

زه ورته وسله د خودۍ کيـــږدمـــه
مينه په ما ځــــومـــره زوروره شي

نازلري، نــيازلري، انــــدازلري
خپل مين چې وګـــــوري اوتره شي

ځومره چې په کــــم نظر کتل کوي
هومره به يې حســن لـــه نظره شي

بيله چې د زانـــو له کــــتاره شي
"باز" ته ښايستوکي شان کوتره شي

۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فـــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــــه چـــاته ځان وسپړي
راسره ســــم د میــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الـــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انـداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســـــیږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زدیــــــګر راغی
خدایه څه تندر په ګـــــودر راغی

د بورو شور په هدیره کـــــې و جوړ
چاته راته ویلې چې اخـــــتر راغی

زما د قتل اراده یــــــې کــــړې
جانان د لیچو په خـــــنجـــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پـــــخوي
ښکلی په شان لکه د لـــــمر راغی

د خیال وزر مې ستا په مینه خور شو
سروش د شعر مـــــې پـه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګـــــــل واخــــلي
تصور مې رنګيني د غـــــــزل واخـــــلي

د ديدن تنده کې هومره تــــــکنی کــــــړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جــــــل واخلي

په اسانه به يې خلاص نـــــه کــړې جانانه
که د مينې تار مو يــــــو ځـــلې ول واخلي

ښاماران يې چې په څانګو مســــــتي وکړي
له ترخو نه خوا رېږه څنـــــګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شـــــپه بــــــه وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار ځنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــــى دى
هم مې له ليمو نــــــه نظـــــــر وتى دى

واړه ارمانونه به مــــــــې ووژنــــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتــــــــى دى

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وى چيرته نه ځي بهر وتــــــى دى

هغه دنګ چنار کلي کې نه شته دى
غشى تر سينې د ښـــــــتر وتى دى

"بازه" پسې والوزه وار مـــــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــى دى
۱۹۹۸/٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکـــــالـــي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خـــــالــــي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبـــیل چامبیل ګلونه
سږ کال هم په موږه خوارو، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بـــــارودو پـــــه وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکـــــــه د مـــــالـــي ده

دمه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویـــــــو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جـــــلالـــي ده

۱۹۹۸/۴/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له ميـــــنې زړه لــــــرم
شکر دی هــــــر څـــــه لـرم

بدو ته يې بـــــد وايـــــــم
ښه يې پــــــه ليـــمه لـــرم
زه د جــــانــــان غـــم سره
تل د زړه خـــــوالــــه لـرم
خټه مې لــــــه عـــــشقه ده
اور لرم، اوبــــــه لــــــرم
وينې وخت څه په منډه ځي
زه چې بخـــــــت اوده لرم
مه ! وزر مې مــــــه تـــــړه
"باز" يم الــــــواتـــه لرم

۱۳/٤/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مې د اسې په دایـــره کــې واخلي
لکه بین مار چې مار هــــوده کې واخلي

د ماز دیګر وعدې تـــه نـــه رسیږي
د دیدن تنده مې غــرمــه کــې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابــولــې ســاقــي
رانه توبه په میـــکده کـــې واخلي
د عزرائــــل به دا احـــسان ومـــنم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخـــلي
زما په زړه دا ســــې قبــضه واچــوه
لکه ښامار چې لال ولجـــه کې واخلي

سترګې یې سرې شي په چا خیال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کــې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر ګـــــرځـي
ښکلي چې ګورم په ما ســــر ګـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــه لاره کــړي
په سپین سترګی، په کې اکثر ګـــرځي

یارانو ځمه لاس نیوی تــــرې کــوم
چیرته د میــــنې پیغمــــبر ګرځي

د مخ رڼا یې دنـــــیا ونــــیولــه
یو څوک په خیر لکه د لمـــرګـــرځي

خدایزده چې زرکې کومې خواته تللي
ورپسې "باز" په سم او غـــر ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ یې راوینښ کړه دې ویده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګـــــریوان ته لاس واچوه

راته د سپینو سپـــــــینو ستورو امیلونه راوړه
د کائیناتو دې خــــــواره جهان ته لاس واچوه

ترینه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســـــازو نه څه غبج خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخـــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقیب له زړه نه سوی سوی دود وخیژي
"عابده" دا ځل دې خواږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يـــو نـــظرخـــو رنـــدانه راواړوه
لــــږه تــــيره زمـــــانــــه راواړوه

درنګ ساعت له به ډيوه په مړه کيدو شي
هله ژر شـــــه پــــروانـــــه راواړوه

د تندي له اييني نـــــه ګـــوري زلفي
په رخسار دانــــه وانـــــه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کــــــي مي ديره شه
دا حرم په بتــــــخانـــــــه راواړوه

بازه اوس دي غزلونو کي خوند نه شته
بس دی نوره افســــــانــــه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو ساز و ، يو سرور و ، يو نغمه وه تيـــــــريـــــــده
په سيمه مې د روح د چا ورېمه وه تـــــــيريـــــــده

هيڅ حد يې د ښکلا ټاکلی نــــه شمـــــه يـارانو
د سيند په څير روانه وه څـــــپه وه تيــــريــــده

يو څوک مې تصور کې جـــــوړولـــــه ورانوله
په ما د ليونتوب يــــــوه دوره وه تــــيريــــده

ها ستوري به يې ياد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــــيو ډکــــه شـــــپه وه تيريده

يو شرنګ مې د پاوليو په غــــورونو کې نڅيرې
په خيال کې مې تر څنګه چې هغـــــه وه تـــيريده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې لاروی یمه صنم ته مـــــې وربـــــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربــــــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خــــــو یـــــارانو
چې چیرته مینه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بـــــه ځـــه اثر وي
چې هر سهار د میا او ملا دم ته مــــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
یو ښکلی ترنم شي زیر او بم ته مې وربـــــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونـــــــیو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

لیمو کې یې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی یمه چیلم ته مې وربـــولي

۲٦/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وایمه د ځان په خیر مې خوښ یې
جانانه په والله چې د ایمان په خیر مې خوښ یې

د مخ فضا دې ټوله سندریزه غوندې ښکاري
د سپینو رڼو ستورو د آسمان په خیر مې خوښ یې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په لیمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خیر مې خوښ یې

"سالکه" آشنا څنګه رانه لیرې، لیرې ګرځې؟*
"نثار" زما یاره د "کاروان" په خیر مې خوښ یې

د ښکلیو په خیر ښکلی یې غزله د "پسرلي"*
د مینې د کیسې او د رومان په خیر مې خوښ یې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران یاران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځینې قلنګ غــــواړي
یوه خولګۍ درنه ملنګ غــــواړي

ستا د کوڅې له رقیبانـــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غــــواړي

څو مره ساده ده کلیوالــــه مینه
د هار پر ځای رانه لونــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څــیزه کیږي
یو رانه تا غواړي بل بــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مــینه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانــــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یـــــمه د شپــــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلي هغه لاره رانــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانــــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابــــــولـــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانــــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یـــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانــــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په نظر کې راشین شوی دی
درد مې په پرهر کې راشین شوی دی

ډېر به د ارمان ګلونه ونیسي
زړه مې په ګودر کې راشین شوی دی

رام به نه شي کلکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشین شوی دی

ښنې د "حمزه" د تخیل لري
شعر که په "خیبر" کې راشین شوی دی

بیا به په پنجو کې زرکه ونیسي
ښکار د "باز" وزر کې راشین شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــریـــــوتـم
خدا یږو له غر پــــریــــوتم

ته په وعده را نــــه غـلې
زیږ ماز دیگر پریـــوتــــم

زه د سپیلني پـــــه خــیر
واخ، په شرر پریـــوتــــم

ما وی چې کعبه بـــه وي
زه دې په ور پریـــــوتم

ښه مې زړه پرې یخ کړلو
"باز" په کوتر پـــریوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــه منـدړه
یو څو لیوني ستوري له مداره ځي پـــــه مـــنـدړه

پرون مې تلوسه د نن په تمه زیــــاتــــیـــــده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پـــه منډه

یو چا په میکده کې وچې شـــونډې شپه رڼه کړه
یو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منډه

هغه د یو دیدار په خاطر سر تلي کې اخــــلـي
چې ژوند یې مینه مینه وي تر داره ځي په مـــنـډه

زما د زړه له څُم نه یې یوه څکه ونــــــــه کـړه
په ناز په کرشمه رانه میخواره ځي په مـــــنـدړه

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو ګيډۍ دُعا به د آمين په مــــــزي وتــــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مـــــزي وتــــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو څو په کې حسين په مزي وتــــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کــــړم
ښکلې غوندې شک به د يقين په مزي وتــــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې دروا چـــــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتــــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتـــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده ګۍ غمونه واړه مې له زړه راټــــول کــــړم
چې کور ته لاړ شم په سینه باندې واړه راټـــول کړم

په تصور کې زه ماښوم شم په کوڅو کې ګـــــرځم
سکڼې ماښام وي چې خوړلن له تناره راټول کــــړم
کله نا کله زه په ورانو ګودرونــــــو ګـــــرځم
کله ښایست له ټول جهانه په لیمه راټــــــول کړم
لږ مې د زړه درزا ته لاس ونیسه سود به مـــې شي
د ارمان ټپ به ستا د ګوتو په چاړه راټول کـــــړم
خدایزده چې څه توپان په سترګو کې جانان راوړی
چې راته وګوري بې واکه مې بانه راټـــــول کـړم

ستا د ښایست د اسمانڅکو په لور نیت مې کـړی
باز یم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کــــړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ستـــــــرګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستـــــــرګې

راځئ چې د یو بل سترګو کې ټول سره راټـول شو
ز موږه له خوارانو چې نړۍ اړوي ســـــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدا یږو پـــــــوهیدلی
دا ښکلې چې له ما هره ګړۍ اړوي ســــــترګــې

د برکلي د شپون رمې هوښیارې راته ښـــــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپین وزرې ورســــــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستـــــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــــرم را نـــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کــــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پــــه چـــــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځـــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانــــــغـــی

څم چې د ګلونو موسم غــــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار یې سترګو کـــې غړیږي
خپل وار ته یې وار نه کیږي یو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پـــــخه وي
فراز و نشیب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

یو درد د چا دمیني مې پرهر ته لاره کـــــړي
یو یاد یې جانانه همیش سلام اخلي او ځـــي

د کوم یو وږي "باز" نظر په کلي لګـــیدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

۵/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ليونو کې دې راغلی نـــــــه يـــــم
جانانه زه دومره ښاغلی نـــــــه يـــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســـــــاتې
زه خو لا دومره نازولی نـــــــه يـــــم

بخښنه غواړم په حاضر محـــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلی نــــــه يم

اوس نه چنار او نه سنځلې شـــــته دی
اوس د هغې يادونو کلی نـــــــه يـم

د يو ورور پښه مې جنګ کې وبا يلله
خو له سنګره تښتيدلـــــــی نــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلی تصور و چې تر ځنـــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنـــــګه وه راغـــــلې

په تورو تورو سترګو یې قلنګ راځنې واخیست
چې کور ته مې د زړه یو ملنګه وه راغـــــــلې

د خپل مین ټپونه یې ګنډل په تار د ځـــــــنـو
هغه پښتنه پیغله چې له جنګه وه راغـــــلــې

سندرې یې له لپو نه شیـــــندلې لیـــــونـۍ وه
بیګا راته په خوب کې شوخــــه شنګه وه راغلې

د ږدن پر ځای د بنګ دانې خـــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګــــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــوره

ژوند په کـــــې راونغاړه
مړه لـــــړ راته وګـــوره

بس درنه يو خوله غواړم
څه؟ لـــــړ راتـــه وګوره

ګل په اننـــــګو وړمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــــه سپـــــــین اسلام راواړوه
لږ دې په رخـــــــسار د زلــــفـــــو لام راواړوه

پام کوه آشنا چې پښه نيولی په کې نـــــــه شـــې
مينه خو سرحد نـــــــه لـــــــري گـــام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپــــــــله اهــــــدا کړمه
خدايه د شاعر حسن خـــــو پــــــــــام راواړوه

پريږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مـــــــاتـــــــومـــــــه ساقي جام راواړوه

٦/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــــابــــه راوتله
د مينې ولوله مې له شـــــبابـــــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولـــــي؟
بيگا شپه چې وږمه يې له شرابــــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زيـاتـــــيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابـــــــه راوتـــله

پرون چې د مطرب له ترنگه څه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نـــــن له کـــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــــې حـــجابه راوتله

۱۴/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سړو تودو وخوړم
څه د چا مینه کې نشو وخوړم

هسې له وخت نه ګیله څه له کوم
خپلو یارانو په پردو وخوړم

وطنه ستا له غیږې لیرې، لیرې
د پردیسیو ورځو شپو وخوړم

هغه خدایي سلام هم نه راکوي
زه یې غمونو اندیښنو وخوړم

خپلې خورینګي ته کوترې ویل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخوړم

۸/۷/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونغاړه
درد یمه پرهر کې مې راونغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکلیه ! نظر کې مې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پرې نه ږدې
ګوره سپین سحر کې مې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مینه ویل
"بازه" په وزر کې مې راونغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څـــــنګه ځـــې؟
کیسه زموږ د مینې چې ښکاره شوه څـــنګه ځـې؟

تصویر دې په کې وځړوه، یاد خو به دې ســـاتـي
رنړه مې د زړګي چې آیینه شوه څـــــنګه ځــې؟

هن! وا خله لږ سرور خو په لیمو رانه یـــوســـه
ژوندون مې درته ویړه میکده شوه څـــنګه ځې؟

سهار و، مازدیګر شو اوس ماښام په تیرېدو دی
ایسار شه د چا یاده نوره شپه شوه څــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپېنې غاړې ته ځوندي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په میو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نمانځي

بیا د غزل ملکې، ګـــــیډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنایت، کوم یو ملـــــنګ نمانځي

بیا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســـیل ووتې
سپینه سینه به د چا په تور لونـــګ نـــمانځي

ډیوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډیــــوه شي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بیا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمــــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خـــوره ده
سندره چې زما د تخيل په تــــــال ســــپره ده

نظر مې ښکلا وزيږوي کوم لور ته چـــــې ګــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستـــــرګو کې ديره ده

چې تا په ګلورين نظر يــــــو واړې ورکـــــتلي
جانانه د زړه سيمه مې اوس ټوله ګـــلـــــدره ده

يو څوک راغلل ژوندون يې د مرګي نيـزه کې يوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هـــــديـــــره ده

د روغې څه خبره به يې باز ســــره وي شـــــوي
کوتره چې په شين سهار د بام په ســــر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه ده پر په اســـــــــه راتـــــه وګوره
لږ خو په ما ګرانـــــــه راتـــــــه وګـــوره

زه مې نظر ستا په ښکلا ويـــــنځـــــــمه
ته او خدای جـــانـــــــه راته وګوره

ياده به وي تاته پــــرونـــــــــۍ وعده
نن نه شې پښــــيمانـــــه راتــه وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای اوښـــــبه کـــــــاروانه راته وګوره

تا پسې خو خداېږو رســـــيده ګران دي
لمر غوندې روانه راتـــــه وګـــــــوره

١٦/١/٢٠٠٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوڅې ور وینځلی
لکه باران چې بیګا ټوله شپه وي لمر وینځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې څرکونه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلې مخ نظر وینځلی

په لاهوتي سندرو نیت ترم د مینې په نوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کوثر وینځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په وږمه وي ماز دیګر وینځلی

د بوډې ټال یې په وزرونو کې یو شپول جوړوي
"بازه" د سپینې غرې په واوره یې کوتر وینځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شــــــته دی
نن دې د کلي مازديګره هيڅ مزه نــــه شــــته دی

په يو ساعت کې په يو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ماته خو خدايږو د دې ښکلو اندازه نه شــــته دی

څنګه ايسار شمه يارانو په دې چم کې څــــــه دي
دا وخت به څرنګه تيريږي چې هغه نه شــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کيه ســــندره کــــړمه
چې مې په شونډو ستا د مينې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شيبې وې ديوالونه سره غاړې وتــــــل
لارې مو ورکي دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګيال په مړينه

غر او آس

يو غر را ونړيده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته يې لاس غځيده
لکه د طور په څير ذره ذره شو

****

يو آس له پښو ولويده
هغه سپين آس
چې په يو ګام کې به تر ليرې، ليرې ورسيده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړینه

دا څه ټکه راپریوتې

دا څه ټکه راوپریوتې
چې د سر سړي مو وینې
څنګه ژر یې رانه واخلې
دا څه ټکه راپریوتې
د یو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشین شي
دا څه ټکه راپریوتې
چې د سر سیوری پیدا کړو
عزرائیل یې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپریوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غیږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو ځلې
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو ، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پورې کړې
نو په لیمو کې به دې وغځیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوتوکیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غړ دې وویلې
راشه آیینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزي

راځه چې نن خو پټېپټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لړ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څړیکې په خیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

***

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیتې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زموږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ور ګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپيښه وکړه

ته مې په خوب ليدلې

ته مې په خوب ليدلې
پر افغانې ګڼ دې د سپينو روپو ټل دا سې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپينو ستورو
ته مې په خوب ليدلې
لکه زيړى مازيګر،
د څو شېبو لپاره،
پر کايينا تو ښکلا وشيندي په منډه تير شي
ته مې په خوب ليدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شيندي
ته مې په خوب ليدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپینې لیچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تیکې ته توره تیره کاندي
ته مې په خوب لیدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې و هڅوې
ته مې په خوب لیدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښښنې په نوم څه نه پیژنِي
د ماشومانو خویندو ورونو په خیر لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې ورښښمین لاس دې
د بیالیدو په امید
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ویښ شوم
بیا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د ميني کر کرې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک ګورمه چېرته به وي د نـــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدا يږو غـــــنمرنګه ستا په څير

د چا ښکلې په لـــــته پـــــسې وتی يم له کوره
کوڅه پـــــه کـــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مينه کې يې پوخ کړم
پر سپينه سينه زانګمه لونګه ســـــــتا په څير

يو ته يې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې يوړو ؟
کـه بله به پيدا شي شوخه شنګه ستا پـــه څير

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پيدا شي
کـــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

ډېره موده وشوله
چې "برکنډو" باندې د وریځو لړۍ نه ښکارېږي
او د خوړ غاړو کې ربړي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د "غره زیارت" ته خلک نه ورخیژي
وایي روسانو یې په لارو کې بمونه ایښي
چې کلیوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترینه وڅښې اوبه
هغه "بزرګه چینه" اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زموږ کلیوال
چېرته په کډه تللي
په بیرته بیا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو وړو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد یږي
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۲۰۰۰/۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربـــل دی
خلکه چا د تورې شپې نيولی غـــــــل دی

بيا يې ګونځې په تندي کې غځـــــېدلي
بيا چې ښکلی راته نه ګوري څــه چل دی

خېر دی لاړه به شي، لږه سا خـــــو واخله
د تلوار دې لا تازه پــــــــرونـــی پل دی

بس دعا کوه لونــــــګ چې راپاخه شي
د ځوندېو جوړلـــــــو مې تــــــکل دی

بازه دا دې لا څه نوکې دي را اخيستي
د کوترو په وزرو دې جوړ غـــــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مین زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پیدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

او به او به به کړي زما د زړګي واړه ښاره
که په ګرېوان راته د سپینو اوښکو بند وتړي

یو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

دا سې بدرنګه زمانه خو خدایه را نه ولې
چې د عابد نه تخیل وتړي انډ وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیـــدونـــو سپـین سحر جانانه
سکـنـی مـا ښــام درتـــه یـاد یـــږي کــه نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مـــرور جـانــانـه
سکنې ماښام درتــــه یــــاد یـــږي کــه نـــه؟

له خپـــــله ځـــانــه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب ځـــــو مـــره ښــا یسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هـــوا ګـرځېدو
د زلمیتوب ځـــو مـــره ښـــا یـــستـــه دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثــر جــانـــانــه
هـغــه اکـــرام درتـــــه یـــاد یـــږي کـه نه؟

اوس هم ځوانان د خوږ په غاړو کې ټولیږي که نه
زمـــوږ د کـــلـي مـــــازیـــــګر ځنـــګه دی؟
د چتو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر څنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادیږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادیږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر وي خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په څیر په فال نه نیسي
چې ستا د ماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادیږي که نه؟

۱۶/ ٦/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړې مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د چا ښکلې په نوم شیندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا یې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښیار سړي رښتیا ویلي
چې په مالګینو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کېږي
چې زه د اوښکو د څڅوبي پر ځای
د خیال مویک راواخلم
انځورومه د چا ښکلې تصویر
وختونه اوړي او زما د تخیل غېږې ته
خپله ځولۍ کې تصویرونه راوړي
د چا ښایست له ټول رنګونه راوړي
زه تصویرونو ته په ځیر ګورم
ښه په دقت ښه په تدبیر ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ايډيال يې تصويرو کې نه وي
فطري ښکلا يې په رنګو کې نه وي
خو لا مايوسه نه يم يون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مويک په لاس د چا تصوير جوړوم
ليدلي خوب ته مې تعبير جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاوليو شـــــي سندرې زيږوي
دا ښکلې خو خبرو نـــــــه خــــبرې زيــــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پــــــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحر ګـــــــرې زيــــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بـــــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مـــــــرغـــلرې زيــــږوي

ښتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګــــــرګـــرې زيــــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بـــنې وړې
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سین په غاړه
څپه چې ورته پښو ته پریوته د سین په غاړه

د سپینې خولې په طمعه یمه چا ښکلې ساتلی
اوس ځکه تېرووم هره غرمه د سین په غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کې پخه ده
سحر او مازیګر یې وي وږمه د سین په غاړه

د سین د غاړې خلک یو په ژبه یې پوهیږو
د زوږ د ترنم یې وي نغمه د سین په غاړه

د مینې یو غمزه مې ارادې کاندي بدلې
اکثر چې رانه ماته شي توبه د سین په غاړه

جانان په تصور کې راته ورو په غوږ کې ویلې
راځه بازه چې جوړه کړو یو شپه د سین په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولگۍ له انتظاره به راووځم
لېونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښایست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وځښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مینې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مینه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څړیکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه یم چې چا څـرنـــګه نظر کـــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مینې کـر کـــړی دی

اوس خو د بنګو سره یوځای لونګ هـــم دودوم
د چا د غاړې لونګین په ما اثـــــر کـــــړی دی

ستا د کوڅې له رقیبانو مې لیمه نـــه ســـوزي
ما همیشه شکایت ستا له پورې ور کــــړی دی

اوس په کې جونې نه ټولیږي څڅې ساندې وایي
خو ما سلام د ړنګ ګودر هر مازیـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پیدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کـــړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مورِ نه، نه دي
ښه په مېـــړانــــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلــې
ما خو ستا خبرو نه اشــــنا خـــبرې زده کـــړلې

څه مې له بې وره میکدې، څـــه لــــه رندانو نه
څه مې د پیالو له جنګېدا خـــبری زده کـــړلـې

اوس به مې په زړه باندې یوه خبره نه پـــرېـږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلمیتوب مې د صوفیانو په حلقه کې و
هلته مې د پیر نه د فـنا خـــبرې زده کـــړلــې

چا ته چې مې نیکه مـــشوره لــه زړه نه ورکړله
هغه راته ویلې بازه ! تا خـــبرې زده کــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســــره یـــــو ځـــای

که څه هم څه موده وشوه لــــه یـــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکـــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یـــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یــــو ځـــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نيولم
ويل يې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به ليدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ويل
عجيبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بيا به مې پلار ته ويل
پلارجانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چيرته چکر ووهم
خو راته پلار به ويل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ويل پلارجانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسيزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا یاران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکاریږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچې مې یاد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خیرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نیټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده زړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بایلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بیګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بیا به هیڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعویض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقیده مې باندې پاتې نه ده
بیګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هیڅ به ور ونه ګورم
ځکه چې زه یې په لیدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کېښودې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لړ د موسکا جام خــــــو راکــووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خــــو راکـــوه

د مینې یوه خبره درنه نه غوارم پـــــو هیـــــږې؟
څو ستغې سپورې ما ته څـــه دشـــنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مـــــبارک وي مـــبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خـــــو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو څـــه انـعام خـــو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بـــــــام خـــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څیره ما ته ښایې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ویلي؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما ځنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چا زما په پاکه مینه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ایمان یې وایم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال اندیښنو
یو په یو وځوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غیږ کې ونیولم
****
خو نن سهار چې زه له خوبه ویښ شوم
د ماهیپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وویلې:
عابده بس دی تیر په هیر وګڼه
نورې د تیر کال اندیښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرینې وړانګې
درته مینه وایي:
د نوې ورځ تنکۍ شیبې
د کال تر پایه پورې
درته نیکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځو مره چې زړه باندې مې هر وخت راوریږي جانان
هو مــــره ســــاده دی هـــو مره ژر مــروریـــږي جانان

سپیـــــنې روپۍ یې په لمن یو ازې شرنګ نه کوي
چې لــــمر ته وګوري د لمر غوندې پړقیږي جانان

لکــــه چــــې چـــا ورتـــه آمـین کـله ویلی نه دی
چې مـې دُعــــا غـونـدې له لپو نه تویږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما یې ګوندې زړه سوزیږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزیږي جـــانان

بازه ازار د کـــومــې زاهــې تـــور وزرې بــه وي
چې پـه لــږ څه کې دې لـه لاســه ازاریږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام رېدمه قدم لیـــونی نـــه یـــم
په والله در پسې سم لیــــونــــی نه یم

بس یو ستا د یاد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم لیـــونــــــی نه یم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کـــــړې
اشنا زه خـــــو ستـــا د چم لیونی نه یم

ته یې راوړې، زه یې ځکه در نه واخلم
که نه زه څه کوم غــــــم، لیونی نه یم

له کوترې نه پنجو کې بـــــــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم لیونی نـــــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شین همځولي ته (د ځنګل د لیک ځواب) لیکه، نو د ځنګ یاران یې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته یې هم لاندینی بیت ویلی و:

کوترې راوړې د نکریزو پاڼه
شې ستا د باز منګولې سرې رایادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانیست، د پورتني بیت په شمول ترینه درې بیتونه ښوېدلي وو ، خو ما ته یې له شاعر نه یوه ګیله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
یو څو ترخې یو څو شکرې لرم

* * *

ستا له قلم چې په در در وربېدل
د هغو تورو ریاضت مې کړی
چې به لاسونه ورته تا غځول
د هغو ستورو ریاضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ایمان یې وایه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

* * *

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخیست
چې میکده به ورته تا ویلې
ما به له هغې ځنې جام واخیست

* * *

که زما ښنه به چیرته وښویده
تا به له مینې نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتورېدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

* * *

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پیره ! زما په سر هم لاس تیروه
له زړه مې ټولې کینې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تیروه

* * *

دا یوه ګیله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه درځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلې په څېر
له یوې څپې بلې ته تېر شوم

❋ ❋ ❋

چې په ورغوي کې دې نه ښکاريږي
ښاپېرۍ چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصوير ونه ليدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللي؟

❋ ❋ ❋

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ایستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ایستم؟

❋ ❋ ❋

څوک به اوس راوړي د نکريزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شينکي ځنګل په شنه غيږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پيښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندې نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلي
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مینه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شونډې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وویلې
ډېره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې ریښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې ریښې پښې کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما درته هر وخت ویل
چې ستا فطري ښکلا
د ښایستونو میره
نو دې ته څه اړه یې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفیده ومږې؟
تا به ویل چې ته په دې راز باندې نه پوهیږې
دغه سرخي او سفیده د ښایستونو مجبوري وګڼه
او بیا دې دا هم ویل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې یوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط یې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بیا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بیا زما له مخې
هره بلا چېږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم داسې راځې
تا راته ویلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبایلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهیدم
چې ښایستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبایله تاوان مې وکړ
خو دا یوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفیده لګوې
په دې ادا چاته ځواني ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مـــينې تور دې وي
د غومره پـــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تـــوري دي
ښکلي په هر لـــور دې وي
تل زما په ســـترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښـــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کـې له مینې ډک
بازه کلی کـــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړیو شرنګ دې شم

پریـــــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســـپـــینې غاړې تور لونګ دې شم
مـــینه، میـــنه، مینـــه بـــه راوتـــــو کې
راشـــه چـــې لیـــمو ســره په جنګ دې شم
بس چې لاس مـــې ستـــا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې یو په لـــــسه دنګ دې شم
شین دې شمه، وچ دې شمه، وره دې شم
ستا سپینو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تـــا تـــــــه چې سرور په کې د میـــني وي
بـــــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــــه کــــــوي شور خلک
څو پوري بـــــه دلـــــــته وي د زور خلک

شـــــــته دی چـــــې اوبو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځیء اور خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تیر به شي
موږ به نه یو دلـــــــته بـــــه وي نور خلک

یو یې هم زمـــــــا د زړګـــــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لـــــباس پـــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویــــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ننبه په ننبه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کــــړلــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــيـــــښودل
ما مې پرې د زړه پـــــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپينو ليـــچو لــــکه توري شو
تا چې ترينه تور څــــادر راټـــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک ووايي
سولې له نړۍ نــــه شــر راټول کړلو

کلکه بـــــاز پنـــجو کې زرکه ونيوه
بيا يې پرې دا خـــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سینه ږدې او که نه؟
جانه پرهر مې د زړګي را ټولوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهید شو ګرانې
سره لوپټه یې په مزار اوس غوړوې او که نه؟

ډېره موده وشوه زما په خوب او خیال کې اوسې
چیرته په ویښه هم زما غېږ ته راځې او که نه؟

د غلچکیو په څیر راشې بیا په منډه لاړ شې
د ښکلیو یاده ما له ځانه سره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کې بنې وا یستلې
(بازه) کوترې سره هم مینه کوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندينې غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــــه نـــــه؟
سپیره ماموره چې په نس مـــــــــې مـــــړوې او که؟

ټیپي مې شنه شوه په ټیپرو پـــــــتاټـــــو ســــړیه
د کوم ترڅکون قطغ مزه په ما څکې او کـــــــه نـــــه؟

چیرته د غوا یا مېښې لرى که پـــــه مخـــــه درشـــــي
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کـــــه نـــــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تـــــو دیـــــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــــه نه؟

په کوم خیرات که چیرته پیښ شوې په ایمان يې وایه
ما ته به وریجې د کورتۍ جیب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څو مره ژور مې زړه ته کیوتلې
څنګه زړه ور مې زړه ته کیوتلې

ما وې چې ښه د پردرته وګورمه
په یو نظر مې زړه ته کیوتلې

یو هنګامه مې زړه کې جوړه شوله
په شور و شر مې زړه ته کیوتلې

مینې شتمن دې کړم خیرونه د ې وې
لکه سره زر مې زړه ته کیوتلې

واه د ښکلا ملکې څه دې وکړل
څه په هنر مې زړه ته کیوتلې

سکنې ما ښام دې راته ښه رنګین کړ
زیړ مازیګر مې زړه ته کیوتلې

د ښکلا بُت دې په کې وتراشلو
لکه آذر مې زړه ته کیوتلې

۲۹\۱۱\۲۰۰۵

خیرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پـــــیوستـــون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پـــــیوســــتون

ملي وحدت به بیا زموږ وطـــن کــــې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یـــو شور د پیوستون

د امن تر جنډې لانــــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو تغــر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوســـتون

(عابده) یو نــــاره له خولی نه باسم د وروري
ادا چې کړمه ژونـــد کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تــه راغلم
جوړ میکدې تــه راغــلم

په کې توبه مـــــاتیږي
داسې شېبې تــه راغـلم

چـــې مې پــه کاڼو ولي
دادی هـــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډۍ کیسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغـــلې
ما وی یو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پـــــسې هـــر دم ګرځي
زړه مې چـــم پـــه چم ګرځي

چیرته چې مـــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګـــــرځي

ستا مینه زمـــا ژونـــدون
تن او سیــــوری سم ګرځي

چــــیرتـــــه خو به وګورو
مـــا پســـې صنم ګرځي

ستـــرګې بـــتخانې زما
زړه کـــې مې حرم ګرځي

میـــنه کې عـــابد مدام
جګ سر وړي علم ګرځي
کابل۲/۰۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم ننـــــــــداره کومه
خو زړه ته تیــــــر شي خساره کومه

ما یې سبــــــا د لیدو نیت کړی دی
بیګاه تـــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پــــه مخه راشي
زه د شـــــوخــــــــې مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریــــــبي ده ګـــــذاره کومه

رانه چارګل رانــــــه پیزوان غواړي
ځمه ســـودا له بنـــــــجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډیې، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سینې سره په جنګ خو نه یم
ښکلیه ! یو موټی لونګ خو نه یم

چې بلا ښکلي مې په ځار کې ساتي
د چا په خیر د چا په منګ خو نه یم

خیر دی که تور لکه د سکور یمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه یم

د زړه ټوټې په ټولو ښکلیو ویشم
زه د یو ښکلې څه ملنګ خو نه یم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شومه
ایله چې اوس جانان ته ګران شومه

چې به شمال د چا وربمه راوړله
زه به په باد پسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چا رقیب د چا جانان شومه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شومه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو درويش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په يبلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپي
رنګيني د خپل غزل کړي

*　*　*

ستوري راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مين دی؟
چې هوا کې ځراغ بل وړي
نو رڼا باندې مين دی

*　*　*

کوم تصوير ورځنې ورک دی
کاڼي شي ورته هينداره
خپل مرام ته به رسيږي
لټوي چې ورکې لارې

*　*　*

چې جهان پرې ښايسته شي
د آسمان ستوري اميل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپینې سینې ته
د غزل توري امیل کړي
* * *
بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
یو له جنګه یې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله
* * *
وایي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزیزانو
دا شلیدلی ګریوان ګورئ
دا ګنډل غواړي یارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنـــګ جانانه
پر سینه وکــره لـــونګ جانانه

نن به دې ښــه په دیدن ځان مړوم
نن دې تر ډېــره یم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مــې بلا ډېر څښلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مـــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمـــا تــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا یللی جنــــګ جانانه
۲۶/۱۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرګـــې راواړوه
ته او خدای صنم ستــــرګې راواړوه

ستا ښکلا به لپې لپـــــې وڅښمه
ګوره راته سم ستـــــــرګې راواړوه

تل د ستمګرې ادا نــــــــاز وړمه
نن وکړه کــــــرم ستــــرګې راواړوه

ټول به دې په سترګو کې راټول کړمه
ته خـــو پـــه یو دم سترګې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قـــــدم سترګې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰۶ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مين غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهيدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زيړ رنګونه په رښتيا د مينتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښاديو کې سندرې ويلې
نو دا ټپه يې يې ضرور ويله
((زه په مين سړي پوهيږم
يا يې رنګ زيړ وي ، يا يې شونډې وچې وينه))
کله نا کله به مې
يو زيړ بنين د تور کميس له لاندې واچولو
او د ګريوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زيړ ګل بند په غاړه واچولو
بيا به مې ټول مازيګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړې ماښامه
د ګودر لارې څارې

* * *

اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

١١/١٢/٢٠٠٦

د کابل منډیي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نـــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نـــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکـــــرلـې ده
مینې نه قسم خـــــوړلـی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خوا تــه قــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار ځنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شينکي فصل لکه تندر پريوځي
بيا به مې زړه کې ستا د مينې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډيي، سراى زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library